

Egy haláli
szingli meséi

MARYJANICE DAVIDSON

MARYJANICE DAVIDSON

Egy haláli szingli meséi

BETSY KIRÁLYNŐ SOROZAT 1.

M A R Y J A N I C E D A V I D S O N

Egy haláli szingli meséi

BETSY KIRÁLYNŐ SOROZAT 1.

*Ajánlom ezt a könyvet szerkesztőmnek, partneremnek,
szakállas végzetemnek és barátomnak,
Anthony Alonginak.*

Minden elismerésem drága férjemnek.

FEJEZET

EZ A NAP – AKKOR MÉG NEM TUDTAM, hogy a halálom napja – rosszul indult, pocskul folytatódott, és rémesen végződött. Túl sokszor nyomhattam le az ébresztőórám szundigombját, mert elkéstem a munkából. De ki ne szeretne reggelente kilenc perccel tovább aludni? Szerintem nincs ilyen ember. Éppen ezért szinte mindig elaludtam. Az a hülye szundigomb!

Nem volt időm reggelizni. Helyette, míg a buszra vártam, gyorsan befaltam egy csokis Pop Tartstot. Mmm... csoki. Anyámnak biztos tetszett volna (mert ugyan ki más szoktathatott rá ezekre a nyalánkságokra?), de egy táplálkozási szakértő biztos kupán vágott volna a kalóriatáblázatával.

A busz természetesen késett. Minnesotában imádnivaló a tömegközlekedés: negyedmillió emberre jut hat busz. Ha éppen nem késnek, akkor korábban jönnek – magam sem tudom, hányszor fordult elő, hogy amikor kiléptem a házból, már csak a busz hátulját láttam eltűnni az utca végén. Menetrend? Mi az a menetrend?

Mikor végre nagy sokára begördült a busz, felszálltam, és leültem... egy rágógumira.

A kilencórai megbeszélésen (amire 9:20-kor érkeztem), megtudtam, hogy a válság (melyet a közgazdászok évek óta tagadnak) engem is utolért: ki vagyok rúgva. No, nem ért váratlanul – legutoljára akkor volt nyereséges a jó öreg Hampton & Sons, amikor még középiskolás voltam –, de azért ugyanúgy fájt. Nincs rosszabb, mint amikor az embert kirúgják. Ez csak egyet jelenthet: valakinek nagyon nem kellesz. Nem számít, hogy személyes, pénzügyi vagy gyakorlati oka van: egyszerűen nincs szükség rád.

A Hampton & Sonsnál már eleve egy év késéssel jöttek rá, hogy a költségeket csökkenteni kell, ezért úgy próbáltak költségmegtakarítást elérni, hogy az adminisztrációs személyzetet leépítették, ahelyett, hogy mondjuk a menedzsmenst hat számjegyű fizetését csökkentették volna. Így az ügyintézők és titkárnők estek áldozatul. De a bosszú édes! Azok a balfékek nélkülünk még egy faxot sem tudnak küldeni, nemhogy céget vezetni!

Ezekkel a vidám gondolatokkal láttam neki az íróasztalom kiürítésének, miközben igyekeztem nem észrevenni, hogy a kollégáim kerülik a tekintetemet, aztán hazahúztam. Útközben egy áfonyás turmixszal vigasztaltam magam a Dairy Queen tejbüfében. A vörösbegyek, a zöldellő fű és a Dairy Queen szezonindító nyitva tartása jelezte, hogy itt a tavasz.

Amint a turmixomat szürcsölve beléptem az ajtón, láttam, hogy az üzenetrögzítő lámpája vesszétül villog. Üzenet jött a mostohaanyámnak nevezett szörnytől, aki a háttérzajból ítélve a szépségszalonjából hívott: „Apáddal nem tudunk eljönni a ma esti bulidra... Új gyógykezelést kezdtem el, és szóval nem tudok... tudunk menni. Sajnálom.” *Hát persze hogy sajnálsz, te idióta.* „Biztos nélkülünk

is jól fogsz szórakozni!” *Naná!* „Talán ma este találkozol valakivel!”
Értsd: hátha egy szerencsétlen alak majd elvesz feleségül.

Mostohaanyám az első naptól fogva új férje szeretetének legfőbb riválisát látta bennem. S ami még rosszabb, nem áttalott az állítólagos depressziójára hivatkozni, valahányszor számomra fontos eseményről volt szó. Találkozásunk után egy héttel ez már nem zavart, úgyszólván rendben is volt a dolog.

Kimentem a konyhába megetetni a macskámat, s ekkor jöttem rá, hogy öngyűlölete már megint elszökött. Mindig újabb és újabb kalandokat keres az én kis Giselle-em (bár inkább én vagyok az ő Betsyje).

Ránéztem az órára. Te jó ég! Még dél sincs! Ideje nekiállni a mosásnak, aztán akár fel is köthetem magam, hogy kerek legyen a napom.

Ja, amíg el nem felejttem: ma van a születésnapom. Isten éltesen, Betsy!

Aztán végül a nyakunkba zúdult egy jó kis áprilisi hóvihár, így a bulit el kellett halasztani. Nem baj... amúgy sem volt kedvem elmenni otthonról, boldogságot színlelni és túl sok daiquiri koktélt inni. A Mall of America bevásárlóközpontban amúgy remekül el lehet tölteni az időt, de ha nem vagy olyan hangulatban, nem tudod élvezni a borsos áron kínált cuccokat, a hétvégi esztelen tömeget és a hatdolláros italokat.

Nick este nyolc körül beugrott, és ez volt a nap egyetlen fénypontja. Nick első osztályú nyomozó Saint Paul városából. Pár hónappal ezelőtt ugyanis megtámadtak, és...

Na jó, a „támadás” szó enyhe kifejezés, körülbelül olyan, mintha a második világháborút „szerencsétlen” eseménynek titulálnánk.

Nem szeretek róla beszélni – még csak *rágondolni* sem –, de az történt, hogy néhány fura alak rám vetette magát, amikor kijöttem a Khan's Mongolian Barbecue-nak nevezett ázsiai étteremből (itt 11,95 dollárért gyakorlatilag mindent lehet enni a salátáktól kezdve a desszertig, beleértve a korlátlan italfogyasztást is – nem rossz üzlet, eltekintve attól, hogy utána az ember órákon át bűzlik a fokhagymától).

Halványlila gőzöm sincs, mit akarhattak a támadóim – nem vették el a pénztárcámat, nem is próbáltak megerőszakolni, de még csak kormányellenes összeesküvésről sem hadováltak.

Szó szerint a semmiből bukkantak elő. Az egyik percben még ásítózva a kulcsomat keresgéltem, a következő pillanatban pedig már ott voltak. Rám vetették magukat, megszállottan karmoltak és haraptak, én pedig meghátrálásra kényszerítettem őket a legújabb Manolo Blahnik cipőm orrával, és közben olyan hangosan kiáltottam segítségért, ahogy csak a torkomon kifért... olyannyira, hogy utána három napig csak suttogni tudtam. Borzasztó bűdösek voltak – bűdösebbek, mint a konyhám, ahol két hétig állt a szemét, amikor elutaztam Cape Codra pihenni, mert elfelejtettem kivinni. Mindegyiküknek hosszú haja volt, és olyan furcsa színű szeme, és egy szót sem szóltak hozzám.

Segítség ugyan nem érkezett, de a gazfickók legalább elmenekültek. Lehet, hogy a hangom riasztotta el őket: amikor kiabálok, a kutyák ijedtükben vonyítanak. De az is lehet, hogy nem tetszett nekik a fokhagymaszagom. Akármi is volt az oka, elfutottak – vagyis inkább elsiettek. Míg az autómra támaszkodva arra koncentráltam, hogy el ne ájuljak, hátrapillantottam, és úgy láttam, mintha néhányan közülük négykézláb mennének. Erősen kellett küzdenem, hogy magamban tartsam a vacsorát, a gyömbérteát és

a szeszámogas kenyeret – csak nem fogok elpazarolni 11 dollár 95 centet! –, aztán beütöttem a segélyhívószámot a mobilomba.

Nick nyomozót bízták meg a feladattal, aki a kórházban kérdezt ki, miközben a harapásokból eredő sebeimet fertőtlenítették. Mind a tizenötöt. A gyakornok dokinak korianderszaga volt, és a kezelés közben végig a *Harry Potter és a titkok kamrája* című film betétdalát dudorászta. Hamisan. Sokkal idegesítőbb volt, mint a fertőtlenítő szaga.

Ez tavaly ősszel történt. Azóta egyre több embert ért támadás: nőket és férfiakat egyaránt, az utolsó kettőt pedig már holtan találták. Szóval totál meg voltam rémülve, és megfogadtam, hogy addig be nem teszem a lábam abba az étterembe, amíg a gazficókat el nem kapják, de leginkább annak örültem, hogy rosszabb nem történt.

Szóval ott tartottam, hogy Nick nyomozó beugrott, beszélgetünk, és hogy rövidre fogjam, megígértem neki, hogy még egyszer felkeresem a kapitányságon, és átnézem a Rossz Fiúk Nagy Könyvét. Meg is teszem majd. Egyrészt hogy erőt öntsek magamba, másrészt Nick miatt, aki pont olyan magas, mint én (180 centi), rövid sötétszőke hajú (fazonra vágva), világoskék szemű, atléta alakú, és gödröcskéi vannak! Pont úgy fest, mint a Mr. Testépítő naptár egyik modellje. Megszegtem a törvényt, biztos úr, tartóztasson le!

Sajnos attól még nem kerülök közelebb Nick ágyához, hogy vágyakozva nézek rá... mikor is feküdtem le valakivel utoljára? Nem mintha prűd lennék. Csak válogatós. Nagyon-nagyon válogatós. A legszebb és legdrágább cipőkkel szoktam magam megajándékozni, amit – ha jobban meggondoljuk – nem könnyű megtenni egy titkárnoi fizetésből, azzal a pénzzel meg jobb nem törődnöm, amit

az apám megpróbál hozzám vágni. Ha az ő pénzén venném, akkor az nem az én cipőm lenne, hanem az övé. Így aztán hónapokig spórolok, hogy megvegyem a nyavalyás cipőt, és akkor csak a lábamnál tartunk.

Nos, ez vagyok én dióhéjban: Elizabeth Taylor a nevem (tudom, tudom... nehogy te is elkezdj), szingli, a munkám kilátástalan (nos, többé már az sem), a társam egy macska. És olyan unalmas vagyok, hogy még az a szaros macska is elkóborol havonta háromszor, hogy egy kis izgalomban legyen része.

És ha már a macskáról beszélek... lehet, hogy ő az oka mindennek? Árulkodó nyávogást hallottam az utcáról. Na, szépen vagyunk! Giselle utálja a havat. Valószínű egy kis tavaszi szerelem után kajtatott, elakadt a nagy hóban, és most azt várja, hogy megmentsék. Máskor, amikor valóban *kiszabadítottam* a hó fogságából, úgy megsértődött, hogy egy hétig nem nézett a szemembe.

Belebújtam a csizmámba, és elindultam az udvarra. Még mindig havazott, de láttam, hogy Giselle az utca közepén kuporog, mint egy kis sárga szemű szörgombóc. 10 másodpercet vesztegettem hiába azzal, hogy megpróbáltam hazahívni – *miért* kell nekem a macskákat hívni? –, aztán keresztülbattogtam a kerten, ki az utcára.

Normális esetben ez nem okoz gondot, mivel a háztömb végén lakom egy csendes kis utcában. Az autó sofőrje azonban a jeges úton, a hóesésben nem látott engem. Amikor meg már észrevett, a lehető legrosszabbat tette: beletaposott a fékbe. Ezzel az én sorsom is megpecsételődött.

A halál nem fáj. Tudom, ez hülyén hangzik, mintha csak azért mondanám, hogy megkönnyítsem azt a pillanatot, amikor az ember feldobja a talpát. De a helyzet az, hogy mikor az ember testét

nagy trauma éri, nem érez semmit. És nemcsak hogy nem fáj, de még a hideget sem éreztem. Aznap este mínusz tizenkét fok volt.

Bevallom, rosszul kezeltem a helyzetet. Mikor láttam, hogy az autó nekem fog csapódni, megdermedtem, mint egy szarvas a fényszóró sugarában. Egy nagy, buta, szőke szarvas, aki épp most fizetett a tökéletes melírcsíkokért. Mozdulni sem tudtam, nem-hogy az életemet megmenteni.

Giselle bezzeg igen. A hálátlan kis dög villámgyorsan elinalt. Ami engem illet, én repültem. Az autó 65 kilométer per óra sebességgel csapódott nekem, amit még túl lehet élni, de aztán nekinyomott egy fának is, amit már nem.

Mint már mondtam, nem fáj, de hatalmas nyomást éreztem az egész testemben. Hallottam a csontok törését, a saját koponyám roppanását – mintha valaki jeget rágcsálna közvetlen a fülemben. Tudtam, hogy vérzek, éreztem, hogy minden folyik. Életem huszonhat éve alatt először nem voltam ura a hólyagomnak. A sötétben a vérem feketének látszott a havon.

Az utolsó kép, amit láttam, Giselle volt, ahogy a verandán ül, arra várva, hogy beengedjem. Az utolsó hang, amit hallottam, a segítségért kiáltó sofőr.

Nos, nem az *utolsó*. De biztos tudjátok, mire gondolok.

FEJEZET

HA MEGHALSZ, EL KELL GONDOLKODNOD EGY-KÉT DOLGON. Legfőképp azokon a dolgokon, amelyeket elcsesztél az életed során, vagy amelyeket nem tettél meg.

Nem mintha borzasztóan érdekes életet éltem volna, de hát istenem, azért mégis jobb lett volna ennél a nyamvadt harminc évnél többet megélni! És ha arra gondolok, hogy milyen ostobán töltöttem a tavalyi évet... az elmúlt tíz évet... brr!

Sose voltam zseni. Az átlagot épphogy megütöttem. Ki a fenét érdekelt a geometria vagy az állampolgári ismeretek, hogy a kémiáról már ne is beszéljünk, amikor annyira el voltam foglalta azzal, hogy a helyi szépségversenyre készüljek? És akkor még azt se felejtjük el, hogy három-négy srácot is állandó készenlétben kellett tartani, mindezt úgy, hogy ők ezt ne vegyék észre... néha már délre totál kimerültem.

Na mindegy, a középiskolát elviseltem, a főiskolát utáltam (csak úgy, mint a gimit, de itt már legalább volt cigi és sör is), aztán

kibuktam a fősuliból, utána modellkedtem egy darabig, majd *abba* beleuntam... az emberek sosem hitték el, amikor elmeséltem, hogy a modellkedés rohadtul unalmas. Kábé olyan érdekes, mint porci-cát nézegetni. És ez igaz. Az egyetlen jó dolog az volt, hogy szép kis summát kaptam érte.

A modellkedés, ellentétben azzal, amit a média sugall, egyáltalán nem annyira csili-vili dolog. Azzal töltöd a napod, hogy váltogatásokra jársz, hónod alatt a képeidet tartalmazó fotóalbummal, és közben igyekszel mosolyt erőltetni a csinos kis pofikádra. Jó esetben tízből egy munka bejön... ha szerencséd van. Aztán kelhetsz hajnali 5:30-kor, nemritkán akár tizennyolc órát is dolgozol naponta. Majd úgy öt héttel később végül megkapod a pénzed. Ebben benne van az is, hogy az ügynököd tíz napig visszatartja a pénzt azzal az indokkal, hogy biztosan eljusson hozzád.

Kezdetben jó mókának tűnt. A kifutón olyan szép peckesen járkel az ember. És mindig ütősen hangzott, ha elmondtam, mivel foglalkozom – ez kérem szépen mégiscsak Amerika, ahol nagyon fontos, hogy néz ki az ember. Amint elárultam, mivel keresem a kenyerem, egy ingyen ital garantált volt, de akár három is. Az biztos, hogy a férfiakat lenyűgözte.

Ezzel szemben a fotózás pocsek volt... egyik felvétel a másik után, és mosolyogni, mosolyogni, mosolyogni, néha akár tíz órán keresztül is szünet nélkül. És a léggör – szép nagy mosolyt kérek, édes, aztán ideülhetsz apuci ölébe – még rosszabb volt.

A férfi modellekről meg inkább ne is beszéljünk! Sokkal hübbak, mint a nők. A mai napig képtelen vagyok megnézni a *Zoolander, a trendkívüli* című filmet; túlságosan érzékenyen érint. Biztos vagyok benne, hogy Ben Stiller vígjátéknak szánta, de inkább dokumentumfilmhez hasonlít.

Kemény meló olyasvalakivel randizni, aki többet költ hajápolási termékekre, mint én. A pillantásukat pedig lehetetlen elkapni, mert állandóan a saját tükörképükben gyönyörködnek. És sokan közülük nagy játékosok ám – ha csak egy pillanatra is elfordulsz, mondjuk, egy italért, rögtön azon kapod magad, hogy aktuális partnered éppen egy másik csajszi szédít. Vagy a pincért taperolja. Pocsék érzés volt, amikor én tudtam meg utoljára, hogy csak alibi barátnőnek kellem. Olyan ciki!

Úgy két év után elegendő lett. Hirtelen, de végleg. Épp egy szobában üldögéltem, körülöttem hosszú szőke hajú és hosszú combú nők... éppen úgy néztek ki, mint én. Hirtelen belém nyilalt, hogy azokat a férfiakat, akik arra várnak, hogy elbeszélgessek velem, egyáltalán nem érdekli, hogy szeretem a sztéket, a rizottót, a rémisztő filmeket (a *Zoolander*, a *trendkívüli* kivételével) és az anyukámat. Nem érdekli őket, hogy a PETA állatvédő szervezet, illetve a republikánus párt tagja vagyok (a közhiedelemmel ellentétben e két dolog nem zárja ki egymást). A pokolba is, még az is hidegen hagy a őket, ha teszem azt körözött bűnöző lennék! *Kizárólag* az arcom és a testem érdekli őket.

Emlékszem, azt kérdeztem magamtól: *Mi a francot keresek én itt?*

Remek kérdés. Felálltam és kisétáltam. Még az albumomat sem vittem magammal. Jessica barátnőm mindig is mondta, hogy túl hirtelen hozok döntéseket, és ebben van valami. Ha egyszer a fejembe veszek valamit, az úgy is lesz.

Nos, utána egy darabig alkalmi munkákból éltem, melyek a többi álláshoz hasonlóan csak addig bizonyultak érdekesnek, míg tökélyre nem fejlesztettem őket, és rájuk nem untam. Végül már olyan nagy tapasztalatra tettem szert, hogy szupertitkárnőnek, akarom mondani menedzserasszisztensnek neveztek ki.

Ez vezetett el a Hampton & Sonshoz, ahol munkám tele volt izgalommal és veszéllyel. Izgalmas, mert szinte soha nem volt elég pénz arra, hogy a cég számláit ki lehessen fizetni. Veszélyes meg azért volt, mert állandó késztetést éreztem arra, hogy a főnökömet megfojtsam, és így gyilkosságért börtönbe kerüljek. Sőt, ha azokat a brókereket is hozzászámítjuk, akik az utamba álltak, hármas gyilkosság miatt ültem volna.

A legtöbb ember panaszkodik a főnökére – ez az amerikai módi –, de az én esetemben ez komoly volt: teljes szívemből gyűlöltem. Ami még rosszabb, nem is tiszteltem. És voltak olyan napok, amikor azon gondolkodtam, vajon normális-e egyáltalán.

A múlt hét teljesen átlagosan telt. Éppen beértem a munkába, ahol bamba brókerekbe ütköztem, akik csak tíz percig voltak felügyelet nélkül, és máris tönkretették a fénymásolót. A *vadiúj* gépet! Esküszöm, mint a gyerekek! Akiket egy percre sem lehet egyedül hagyni. Pici, láncdohányos gyerkőcök.

– Nem működik – mondta Todd, a brókerek főnöke. – Vissza kell küldenünk. Én mondtam, hogy nincs szükség újra.

– A régi annyira túlmelegedett már, hogy az összes másolat barna és füstszagú lett. No, de mi történt? – kérdeztem, és felakasztottam a kabátom.

– Semmi. Elindítottam a fénymásolást, aztán csörgött-zörgött, majd leállt.

– Azt kérdeztem, mit csináltál vele?

– Hát... megpróbáltam megjavítani. Nem akartam kellemetlenséget okozni neked – hadarta gyorsan, látva gyilkos pillantásomat.

Megpróbált elosonni, de megragadtam a karjánál fogva, és odavonzoltam a gép elé, ami vészjósló hangokat adott ki. Rámutatam a falon lévő plakátra.

– Olvasd el!

– Betsy, sok a dolgom, a tőzsde épp most nyitott, és muszáj...
aú! Oké, oké. Ne csípj már! Az van ráírva, hogy „Amennyiben
a készülék meghibásodik, soha ne próbáld egyedül megjavítani...
szólj Betsynek vagy Terrynek!” Most már mehetek?

– Csak meg akartam győződni róla, hogy még tudsz olvasni –
és ezzel elengedtem a karját, nehogy újra belecsípjek. – Na, tűnés,
majd én megjavítom.

Húsz perccel később és egy szoknyával szegényebben (az a hülye
festékpatron!) a gép újból működött. Így nekiláttam a napi pos-
tának, majd halálra váltan olvastam az adóhivataltól érkezett leg-
újabb levelet.

Berobogtam a főnököm, Tom szobájába. Amikor becsuktam
magam mögött az ajtót, felpillantott, majd a szociopatak rémült
tekintetével nézett rám. Vajon ezt a tanfolyamon tanítják?

Dühösen ráztam felé a levelet.

– Az adóhivatal még mindig, ismétlem, még mindig nem kapta
meg a béradónkat.

– Most nem érek rá ezzel foglalkozni – mondta Tom ingerülten.
Közepes testalkatú lévén nehezen birkózott meg azzal a ténnyel,
hogy magasabb vagyok nála, és annyit bagózott, mintha azt hallot-
ta volna, a következő héttől betiltják a dohányzást. A szigorú min-
nesotai dohányzási tilalom ellenére szobája búzlótt a cigifüsttől.
– Majd gyere vissza, ha a tőzsde bezárt!

– Tom, majdnem egy teljes év hátralékunk van! Azt a pénzt az
alkalmazottaktól vonjuk le, és az államnak kell befizetnünk. Tu-
dod, van állami és szövetségi adó. A számláinkat nem ebből kel-
lene kiegyenlíteni. Már így is több mint százezer dollárral lógunk
az államnak.

– Tőzsdezárás után – mondta, és visszafordult a számítógépéhez. Ilyen egyszerűen lepattintott. És természetesen délután háromkor már bottal üthetem a nyomát, nehogy találkoznia kelljen velem.

Kiballagtam. Egy nap sem telt el anélkül, hogy Tom ne próbálkozott volna valami sunyisággal. Vagy az ügyfeleknek hazudott, vagy a beosztottjainak, vagy a pénzüket használta anélkül, hogy erről bárkinek is szólt volna. Ha rajtakapták, mindent rám fogott. Ráadásul megvan az a képessége, hogy mindig sikerül meggyőznie az embereket arról, hogy nem ő a hibás. Átkozottul jó üzletember. Még én is gyakran estem áldozatul a lelkesedésének, pedig én aztán igazán jól ismerem.

Utáltam, hogy nekem kellett a piszkos munkát elvégezni, hogy én írtam a fegyelmi leveleket a brókereknek, míg ő fizetésemeléskor learatta a babérokat – Tom szereti a dolgok jó oldalát nézni. És azt is utáltam, amikor arra kényszerített, hogy hazudjak az ügyfeleinek, akik kedves emberek, és fogalmuk sincs arról, hogy egy szociopatára bízzák a pénzüket.

De a munka jól fizetett, hogy a fene vigye el! Sőt, mivel heti négy alkalommal tíz órát dolgozhattam, a maradék három napom szabad volt. Az a három nap éppen elég volt arra, hogy összeszedjem a bátorságomat, és hétfőn újra dolgozni menjek. Nehéz lett volna feladni ezt az állást. Más titkárnői munkával sokkal tovább kellett volna spórolnom a cipőimre. Gondolom, ez azt jelenti, hogy megalkuvó vagyok.

Mint mindig, egyedül én maradtam bent ötig. A recepciós fél ötkor lelépett, a többiek pedig már a fél négyes tőzsdezáráskor elmentek. Tom persze attól félt, hogy elmulaszt egy fontos telefonhívást, így én maradtam bent ötig minden délután. Ha másra nem is, de arra jó volt, hogy behozzam a lemaradásomat az olvasásban.

Ötkor jöttem el... épp Todd unokaöccsével volt randim. Todd biztosított arról, hogy jól elleszünk egymással. Normális esetben nem szoktam ismeretlenekkel randizni, mert ki a fene vágyik erre, de éppen akkor magányos voltam, és már több mint egy éve nem jártam senkivel. Az éjszakai bulizáshoz túl öreg vagyok már, az idősek körében nagy népszerűségnek örvendő bingóhoz viszont túl fiatal. Így hát elmentem a randira.

Szarvashiba volt. Todd unokaöccse egy fejjel alacsonyabb volt nálam. Ez engem nem zavart annyira – a legtöbb férfi alacsonyabb volt nálam. De vannak, akik személyes sértésnek veszik: mintha direkt azért lennének ilyen magas, hogy lenézzem őket. Gondosan, előre kitervelten.

Gerry, az unokaöcs is ezek közé tartozott. Újra és újra felpillantott rám, aztán elkapta a tekintetét, majd kétségbeesetten felnézett megint. Úgy tűnt, hosszú lábaim teljesen elszédítették. De az is lehet, hogy elborzasztották.

Elsütött néhány disznó viccet, aztán azzal szórakoztatott, hogy elmesélte, hogyan jár túl a mohó és kapzsi zsidók eszén a könyvelőirodában, ahol dolgozik. Majd miután előadást tartott arról, hogy az USA-nak az összes harmadik világbeli országot fel kellene robbantania, mert ezáltal egy csapásra megszűnne a terrorizmus (hogy ez maga is terrorizmus, az persze hidegen hagyta), végleg elegendő lett. Nem passzoltunk össze. Sebjaj. Utálom a randikat.

A búcsúcsókba csak azért mentem bele, hogy lássam, mihez kezd azzal, hogy magasabb vagyok. Lábujjhegyre állt, én meg lehajoltam. Puha, nedves ajkak érintették meg a szám és az arcom közti területet, s ezzel egyidejűleg fokhagyma és sör szaga csapta meg az orromat. A fokhagyma még hagyján, de a sört ki nem állhatom. Majdnem eltörtem a csuklóm, olyan kétségbeesetten próbáltam

meg kinyitni kulcsommal az ajtót, hogy minél előbb bejussak a házba.

Nos, így telt egy napom. Az életemből. Micsoda pazarlás! És most vége. Soha nem csináltam semmit. Egyetlen értelmes dolgot sem.

FEJEZET

MIKOR KINYITOTTAM A SZEMEM, teljes sötétség vett körül. Gyerekkoromban olvastam egy mesét egy prédikátorról, aki alászállt a pokolba, és amikor odaért, rájött, hogy a halottaknak nincs szemhéjuk, így nem is tudják lecsukni a szemüket, ha nem akarnak minden borzasztó dolgot látni. Ebből rögtön rájöttem, hogy nem lehetek a pokolban, hiszen nem láttam semmit.

Megpróbáltam megmozdulni. Egy szűk, zárt helyen voltam. Valami keményen feküdtem, de éreztem, hogy az a valami oldalról bélelt. Ha ez kórházi szoba, akkor igencsak különös. És a gyógyszerek igen hatékonyak lehetnek... semmim se fáj. De hol vannak a többiek? És miért van ekkora csönd?

Újabb kísérletet tettem arra, hogy megmozduljak, aztán egy hirtelen ötlettől vezérelve felültem. A fejem valami keménynek ütközött, ami engedett a nyomásnak, amikor löktem egyet rajta. Aztán felültem, és csak hunyorogtam a homályban.

Először azt hittem, hogy egy óriási üzemi konyhában vagyok.

Aztán megértettem, hogy egy koporsóban ülök. Egy fehér koporsóban aranyozott felirattal, melyet belülről finom rózsaszín szaténnal béleltek (undorító!). Az egészet egy nagy, rozsdamentes acél asztalra helyezték. Az asztal egy szoba közepén állt, és a távoli fal mentén mosogatók sorakoztak. De tűzhely sehol. Csak néhány furcsa kinézetű eszköz, és egy üzemi méretű sminkkészlet. Ami azt jelentette, hogy nem konyhában vagyok, hanem...

Majdnem eltörtem valamit, amikor nagy keservesen megpróbáltam kimászni. Ugyanis túl gyorsan mozdultam, és a koporsóval együtt a padlóra estem. Éreztem a fájdalmat a térdemben, de nem érdekelt. Egy szempillantás alatt lelöktem a hátamról a koporsót, és már rohantam is.

Kirontottam a lengőajtón, és egy hatalmas, lambériával borított csarnokban találtam magam. Itt még sötétebb volt; ablakokat nem láttam, csak fogasok sorakoztak egymás mellett. A távolban egy magas, vad tekintetű, szőke hajú nőt pillantottam meg, aki borzalmas, rózsaszín kosztümöt viselt. Akár még csinos is lehetett volna, ha nem narancs árnyalatú pirosító van rajta, és kevesebb szemhéjpúdert tesz fel. A barnás árnyalatú rúzs pedig egyáltalán nem illett az arcához. Bár valószínűleg semmilyen smink sem állt volna neki jól, annyira sápadt volt.

A szőke nő felém tántorgott olcsó kis cipőjében – „vásároljon kettőt, a másodikat fél áron kapja” akció –, és láttam, hogy a frizurája nem is rossz: vállig érő, helyes kis hullámban végződő frizurája volt, érdekes melírcsíkokkal. Valahogy olyan ismerősnek tűnt ez az árnyalat... Na, várjunk csak!

De hisz ez a nő én vagyok ebben a borzalmas kosztümben és az *olcsó cipőben!*

Közelebb tántorogtam a tükörhöz, és belebámultam. Igen, tényleg én vagyok az, és igen, tényleg szörnyen nézek ki! Akkor mégis csak a pokolban vagyok!

Megpróbáltam lehiggadni. Amikor ez nem sikerült, megpofoztam magam, és a pirosító elkenődött a tenyeremen. Világossá vált, hogy tévedtem: mégsem lehetek a pokolban. A pokolban nincs lambériás bejárat, egyik végén tükörrel, a másikban koporsóval. Leesett, hogy miért is nézek ki ilyen visszataszítóan: meghaltam. Az a seggfej a városi terepjárójában biztos összejátszott a macskámmal, és halálra gázolt. Egy tökéletes nap tökéletes befejezése.

De úgy kell nekem; meghaltam, és én ahelyett, hogy a feneke-men maradtam volna a koporsóban, felkeltem, és most itt mászkálok halottként egy ravatalozóban, olcsó kosztümben és műbőr cipőben. A temetés biztos holnap lesz... pontosabban az órát elnézve inkább ma valamikor.

Vajon ki választotta ezt a szerelést nekem? És a cipőt?

Levettem az egyik cipőmet, és belenéztem.

Antonia O'Neill Taylor tulajdona.

Tudtam. A mostohaanyám! Az a banya a kiselejtezett cipőjében akart engem eltemettetni! Ez jobban zavart, mint az a tény, hogy egy fának lapítottak, aminek a macskám is szemtanúja volt. Kis híján a tükörhöz vágtam a nyamvadt cipőt, de aztán, vonakodva bár, inkább visszaerőltettem a lábamra. Kint hideg van, szükségem lesz a meleg lábbelire. De milyen áron! Ha Giselle vagy bármelyik ismerősöm látna most engem...

A macskám! Ki fog ezután vigyázni rá? Jessica, gondolom, vagy talán az anyám... igen, valószínűleg az anyám...

Az anyám. Biztosan összeomlott, amikor meghallotta a hírt. Az apám is... még az is lehet, hogy egy teljes napot kivesz a temetés

miatt. A mostohaanyám – nos, kétlem, hogy ő különösebben báná. Úgyis azt gondolta rólam, hogy önfejjű, elkényeztetett majom vagyok, én viszont róla gondolom azt, hogy egy aljas, számító, haszonleső spiné. És bár mindkettőnknek igaza van, a lényegen ez mit sem változtat.

Eszembe jutott, hogy fel kellene keresni a gyászoló barátaimat és a családomat, és el kellene nekik mondanom, hogy nem fűlik a fogam a temetésemhez. Végére is új munkát kell találnom, nincs időm arra, hogy csak úgy feküdjek egy koporsóban majd' két méterrel a föld alatt! A számlákat ki kell fizetni, különben kikapcsolják az áramot.

De aztán győzött a józan ész. Hiszen én meghaltam! Biztos zombivá változtam, vagy valami ilyesmi, és lehet, hogy annak az autónak a sofőrje csak félmunkát végzett, amit most még be kell fejezni. De az is lehet, hogy ez a purgatórium, ahol még valami feladat vár rám, mielőtt Isten megnyitná előttem a mennyország kapuját.

Átvillant az agyamon, hogy talán a dokik hibáztak a sürgősségin, de aztán ezt a lehetőséget elvettem. Még élénken élt bennem az a pillanat, amikor a koponyám széthasadt. Ha az nem végzett volna velem, most az intenzív osztályon kellene feküdnöm, ahol több cső lógna ki belőlem, mint amennyi a kémiateremben volt. Nem pedig így kicsípve, mint egy...

(halott)

...szajha, olcsó cipővel a...

(halott)

...lábán.

Mindamellet, hogy egész őszinte legyek, nem tudtam volna elviselni, ha valaki ebben az állapotomban lát. Inkább meghalnék. Újra.

Még egy utolsó pillantást vetettem a tükörbe, aztán végigmentem az előcsarnokon a lépcsőfeljáróig, majd elindultam felfelé. A hullaház háromszintes volt – abba jobb nem is belegondolni, hogy a másik két szintet mire használják –, és reményeim szerint elég magas ahhoz, hogy fejest ugorva levessem magam a tetőről. Az undok cipőim kopogtak a lépcsőn. Nem is mertem lenézni a lábamra.

Először azt hittem, az ajtó zárva van, de egy kis erőfeszítés árán, éles csikordulás kíséretében sikerült kinyitnom. Kiléptem az ajtón.

Gyönyörű tavaszi éjszaka várt, a hónap már nyoma sem volt. A langyos levegő esőszagot hozott. Olyan érzésem volt, hogy ha magokat szórnék a betontetőre, azon nyomban gyökeret vernének, és növekedésnek indulnának. Egy éjszakát sem éreztem még ilyen varázslatosnak, még azt sem, amikor a saját lakásomba költöztem.

Messziről ragyogtak a város fényei, és a karácsonyt juttatták eszembe. Az összes eddigi karácsonyomat. Alattam az utcán elment néhány autó, és a távolban hallottam, hogy egy nő felnevet. Legalább valakinek jó kedve van.

Amint a párkányra léptem, megpróbáltam nem törődni a testemet átjáró félelemmel. Habár halott voltam, nem szívesen néztem le az utcára. Igencsak össze kellett szednem magam, hogy ne lépjek vissza a tetőre, mely a biztonságot jelentette.

Még hogy biztonság! Az meg mi?

Nem ez lesz az utolsó éjszakám a földön. Az már megvolt pár nappal ezelőtt. Semmi szükség rá, hogy búslakodjam. Egész életemben jó kislány voltam, és most elnyerem a jutalmamat, ha a fene fenét eszik is. Csak nem fogok itt zombi módjára botladozni, az embereket halálra rémisztetni, és úgy tenni, mintha még volna keresnivalóm ezen a földön?

– Istenem – fohászkoztam, és közben igyekeztem megtartani az egyensúlyomat –, én vagyok az, Betsy. Eljöttem hozzád. Remélem, a vendégszobát már előkészítetted!

Leugrottam hát a tetőről, fejest, próbáltam nem összegömbölyödni, aztán becsapódtam a földbe, fejjel előre, pontosan, ahogy terveztem. A hatalmas erejű fájdalom viszont, ami a fejemet érte a becsapódáskor, nem szerepelt a tervben, és az Úr a megmondhatója, miért nem vesztettem el az eszméletemet.

Ehelyett nyögtem, fogtam a fejem, majd mikor a fájdalom alábbhagyott, feltápázkodtam. Hogy aztán egy hajnali kukásautótól kapjam a következő ütetést. Éppen időben néztem fel, hogy lássam a tátogó sofőrt (*Jézus Mária! Hölgyem, vigyázzon!*), aztán a homlokom összetalálkozott a teherautó szellőzőrácsával. Felkenődtem rá, majd lecsúsztam róla, és fenékkal a földre pottyantam. Ez ugyan kevésbé fáj, mint a ráccsal való ütközés, de nem sokkal.

Egy örökkévalóságnak tűnő pillanatig feküdtem az utcán, komolyan fontolgatva, felálljak-e. Aztán úgy döntöttem, csak nem fekhetek ott örökké – ekkorra nyilvánvalóvá vált, hogy az, hogy csak úgy valahol feküdjek, nem jön be nekem –, és lassan feltápázkodtam.

Felálltam, leporoltam az olcsó szoknyámat, és ahogy a hajamat félresimítottam az arcomból, láttam, hogy a sofőr hátramenetbe teszi a teherautót, és elhúzza. Nem hibáztatom – borzalmas látványt nyújthattam. De ki hallott már olyan cserbenhagyásos gázolásról, melynek szenvedő alánya egy kukásautó?

4.

FEJEZET

SOK MINDENT EL LEHET RÓLAM MONDANI, csak azt nem, hogy nem vagyok kitartó. Belevetettem magam a Mississippi folyóba, de az sem segített: rájöttem, hogy nincs is szükségem levegőre. Vagy fél órán át botorkáltam az iszapos folyófenéken, türelmesen várva arra, hogy megfulladjak, de aztán feladtam, és nagy nehezen kikecmeregtem a partra. Meglepő módon nem éreztem, hogy hideg van, bár nem lehetett több öt foknál, és csuromvíz voltam.

Az sem jött be, amikor egy villamosvezetékbe kapaszkodtam (habár a frizurámat alaposan *megettépzta*).

Próbálkoztam azzal is, hogy hipót iszom, de iszonyatosan kiszáradt tőle a szám... *borzasztó* szomjas lettem.

A közeli Wal-Mart üzletből loptam egy henteskést – ha meghaltál, és nincs egy darab hitelkártya sem nálad, a legalkalmasabb időpont a vásárlásra a hajnali három óra –, és szíven szúrtam magam, de az égvilágon semmi nem történt. Épp csak hogy kicsordult

a vérem, majd legnagyobb döbbenetemre elállt a vérzés. Pár perc múlva az egyetlen árulkodó jel a blézeremen lévő vágás és egy szolid kis vérfolt volt.

Épp a Lake Streeten vonszoltam magam, és azon gondolkodtam, hogyan tudnám magam lefejezni, amikor halk hangokat hallottam, és visszafojtott sírás ütötte meg a fületem. Már majdnem továbblentem – megvan nekem a magam baja –, de meggondoltam magam, átvágtam az utcán, és befordultam a sarkon.

Azonnal átláttam a helyzetet. Három tagbaszakadt férfi vett körbe fenyegetően egy nőt, aki egy rémülettől tágra nyílt szemű kislány kezét fogta. A kislány olyan hatéves formának tűnt. A nő a félelemtől ötvennek nézett ki. A pénztárcája a földön feküdt. Senki sem mozdult, hogy felvegye, és akkor belém villant: biztos feljűk dobta a tárcát, és megpróbált elrohanni, de a férfiak körbevették. Nem a pénzét akarják. Valami mást...

– Kérem – mondta, vagy inkább suttopta, és arra gondoltam, hogy milyen jó az akusztika, ha ilyen messziről hallom őket. – Ne tegyenek velem semmit a lányom előtt! Magukkal megyek inkább... bármit megteszek, csak ne előtte, kérem, kérem!

– Anyu, ne hagyj itt egyedül! – A gyermek világosbarna szeme megtelt könnyekkel, és éreztem, hogy halott szívem összeszorul. – Menjenek el! Hagyják békén az anyukámat, csúnya bácsik!

– Hallgass, Justine, hallgass, kicsim... – A nő megpróbálta a lány kezét lefejtetni a sajátjáról, és erőltetetten felnevetett. – Tudják, fáradt szegény, elég későre jár, magukkal megyek...

– Rád nincs szükségünk – mondta az egyik férfi, szemét a kislányra szegezve. Justine a földet rugdosta, és ezzel kavics és por zúdult a férfi lábára, majd újból elkezdett sírni. A borzalmas jelenet ellenére nem győztem csodálni a kislány bátorságát.

– Menjünk vissza az autómhoz... az aksi lemerült, de... hajlandó vagyok mindegyikükkel... csak könyörgöm, ne... ne...

– Hé, seggfejek! – kiáltottam oda vidáman. Mind az öten megrezzentek, ami meglepett... Általában nem a legcsendesebben járok. El sem hittem, hogy ezt csinálom. Nem vagyok az a harcos típus. Másrészt viszont, ha jobban meggondoljuk, nincs veszteni valóm. – Ööö... Ti hárman ott! A hölgy és a gyerek nem. Idejőnétek és végeznétek velem, hapsikáim? – Amíg velem próbálkoznak, azok ketten el tudnak menekülni. Mindenki jól jár!

Justine megkönnyebbülten rám mosolygott, és így észrevettem, hogy nemrég vesztette el az egyik tejfogát. A fickók elindultak felém. Justine megragadta az anyja kezét, és elkezdte a kicsit biztonságosabbnak mondható Lake Street felé húzni.

– Én...

– *Gyerünk* már, mami!

– ...segítséget hívok!

– Meg ne próbálja! – csattantam fel. – Ha elrontja nekem a végzetemet, nagyon dühös leszek. – Az egyik fickó megragadta a karomat, és Justine-ék felé vonszolt. – Egy pillanat, pajtikám, muszáj lesz... – A fickó a kezével keményen megbökött, mire én habozás nélkül ellöktem magamtól.

A többi egy szempillantás alatt történt. A fickó ugyanis nem a kezével bökött, hanem késsel, de persze nem sokat ért vele. Mikor eltaszítottam, úgy elrepült, mintha hurrikán kapta volna fel. Miatán végre földet ért, még legalább három métert gurult, aztán feltápszkodott, és úgy elrohant, mint aki a kelleténél eggyel több sajtburgert benyomott, amit most nagyon sürgősen ki kell nyomnia.

Én meg csak álltam, és értetlenkedve bámultam, aminek szokás szerint hangot is adtam („Mi a...?”), mire a másik kettő is

a tettek mezejére lépett. Megragadtam őket a koszos nyakuknál fogva, és összeütöttem a fejüket. Teljesen ösztönösen cselekedtem – stresszhelyzetekben így szoktam viselkedni. Iszonyatos recsenés hallatszott, és a koponyájuk behorpadt. Olyan volt ez a hang, mint amit az unokatestvérem esküvőjén hallottam, amikor a dinnyéből készült gyümölcskosarat a fölhöz vágták, pont ugyanolyan volt ez a tompa puffanás is. A rosszfiúk a földre rogytak, a halottnál is halottabban. Arcukra örökre ráfagyott a düh.

Majdnem elhántam magam. – A fenébe!

– Köszönöm, köszönöm, köszönöm! – Justine anyja ekkor már a karomban volt, a félelem izzadságszaga keveredett a Tiffany parfüm illatával.

Te jó ég, hiszen látta, mit tettem! – A fenébe!

Erősen szorított, és közben egyfolytában csak mondta a magáét. Megpróbáltam magam kiszabadítani a szorításából anélkül, hogy bántanám. – Istenem, azt hittem megerőszakolnak, megölnék, bántják vagy megölik Justine-t, köszönöm, köszönöm, köszönöm...

– Ezt nem hiszem el! Látta, mit tettem? Lehetetlen. De hogy csináltam?

– Köszönöm, köszönöm, köszönöm, nagyon köszönöm – majd egy cuppanós puszit nyomott a számra.

– Hé! Álljunk csak meg! Nem is ismerjük egymást! És különben is heteroszexuális vagyok. Engedjen el, maga hisztérika!

Elengedett, de továbbra is csak mondta a magáét, pár lépéssel arrébb meg elhánta magát. Nem hibáztatom – én is közel álltam ahhoz, hogy kidobjam a taccsot, bár ha azután nem hánytam, hogy megittam a hipót, valószínűleg soha nem fogok. Miután abahagyta az öklendezést, megtörölte száját remegő kézfejjével, és letérdelt, hogy összegyűjtse a pénztárcájából kiesett holmikat.

És ekkor különös dolog történt, hányás ide vagy oda, hirtelen erős késztetést éreztem, hogy megragadjam. Volt valami körülötte – a vér –, talán lehorzsolódott a bőre, vagy az egyik férfi megvághatta, és most vérzett, a blúza alatt látszott, hogy folyik a vére, a felkarja belső oldalán szivárgott egyenletesen, és én hirtelen olyan szomjas lettem, hogy levegőt is alig kaptam. Nem mintha szükségem lett volna levegőre, de gondolom, nyilvánvaló miatt.

Justine rám bámult. Közel húzódott hozzám, míg az anyja hányt. A könnyei már felszáradtak, arca ragyogott a holdfényben. Nagyon-nagyon elgondolkodott, és legalább öt évet öregedett az elmúlt öt perc alatt.

– Ez borzasztóan fáj, nem?

Tekintetemmel követtem az ujját, majd kihúztam a kést az oldalamból. Megint nagyon kevés vért láttam. És már el is állt a vérzés. Megint. – Nem. Köszönöm. Ja... ne félj! Úgy értem, most már nem kell félned!

– Mért akartad, hogy megöljenek?

Normális körülmények között nem osztom meg a kellemetlen élményeimet egy különös kisgyerekkel, de mit mondhatnék? Ez már csak egy ilyen este volt! Ráadásul ő vette észre a bordáim közül kiálló kést, ezért kötelességemnek éreztem tisztességes választ adni. – Zombi vagyok – magyaráztam, bár a beszéddel hirtelen támadt egy kis problémám. – Megphóbárok halott mahadni.

– Te nem is vagy zombi – mondta, és a számra mutatott. – Te vámpír vagy. Méghozzá a jobbik fajtából, szóval nincs baj – tette hozzá.

A kezemet olyan hirtelen kaptam a számhoz, hogy megharaptam magamat. Éreztem új agyaraim éles végét, melyek akkor nőttek ki, amikor megéreztem az anyja vérének szagát, s amelyek félig kitöltötték a számot.

– Vámpír? Ah hogy lehehéges? Balehet áldohata lettem, ah ihten herelmére! Ó, a nyomohult!

– Most kiszívod a vérünket? – kérdezte Justine kíváncsian.

– Á, a vértől háhnom kell. Még a gondolatától ih!

– Szerintem többé már nem – mondta. Ő volt a leghiggadtabb kisiskolás, akivel valaha is találkoztam. Talán felkarolhatnám, és ő lehetne a kis társam. – Rendben van, nem bánom. Megteheted, ha akarod. Végtére is megmentetted az életünket. A mamám – mondta, kicsit halkabbra fogva a szavát – nagyon meg volt rémulve.

Nem ő az egyetlen, édes... és különben is, biztos irtó finom lehetsz, az egész fiatalságod energiája ott lüktet az ereidben.

Mindkét kezem a szám elé kaptam, és hátrálni kezdtem. – Futás! – mondtam, de nem kellett aggódnom, Justine anyja mindent felszedett már a földről, egy pillantást vetett az új fogsoromra, felkapta a lányát, és elfutott az ellenkező irányba. Justine-nek még sikerült inteni nekem az anyja karjából.

– A háhtömb véhén van eh benhinhút – kiáltottam utánuk. – Táhcsázzák a segélyhívószámot! – Ujjaimat a számba tettem. A pöszeségem kezdett elmúlni, és vele együtt a vámpírfogaim is visszahúzódtak. – Mégis, milyen anya az, aki hajnali négykor képes a gyerekével az utcán császkalni? – kiáltottam utána felbőszülten. – Idióta!

Az emberek hajlamosak azt hinni, hogy mivel Minneapolis közép-nyugaton van, nemi erőszak, gyilkosság és betörés nem is fordul elő. De igen, csak hidegben nem annyira gyakran. Fogadni mernék, hogy az autójuk, ami lerobbant, bérelt volt.

Nos, a rejtély megoldódott. Vámpírrá váltam. Hogy hogyan, arról fogalmam sem volt. A balesetek áldozatai nem szoktak halottakból feltámadni. Legalábbis én így hittem.

A filmekben mindig úgy történik, hogy egy magas, sötét alak követ egy buta libát, majd a nő a karjaiba omlik, aztán három nappal később vérszomjas ragadozóként ébred fel. De velem semmi ilyesmi nem történt. Legutóbbi sötét kalandom a munkahelyi takarítóval volt. De ő nem harapott meg, csak annyit mondott, hogy legyek szíves a férfimosdót használni, hogy ő a nőit kitakaríthassa.

Nem találtam semmi magyarázatot arra, ami velem történt. Hacsak... lehetséges, hogy a hónapokkal ezelőtt ért támadáshoz van köze? A támadóim vad, vicsorgó, embernek nemigen nevezhető lények voltak. Egészen a ma éjszakáig az volt életem legbizarrabb élménye, és ebbe beleértendő az adóellenőrzés és a szüleim válása is. Lehet, hogy a támadóim fertőztek meg?

De akkor hogyan én továbbra is én vagyok? Most, hogy az élőholtak népes táborába kerültem, kislányok vérét kellene szívnom, és aztán az anyukájukból is jól be kellene lakmároznom. Kegyetlen éjszakai ragadozónak kellene lennem, aki semmi mással nem törődik, mint a saját, természetellenes, ördögi étvágyával.

Bár abban a kis utcában azok a pasik igazi seggfejek voltak, az a tény, hogy kettőt véletlenül megölttem közülük, továbbra is elborzasztott. Justine-t és az anyját hagytam elmenni – pontosabban rájuk *parancsoltam*, hogy meneküljenek. Soha nem voltam még ennyire szomjas életemben, de még tudtam rajta uralkodni. Nem vagyok állat. Még mindig én vagyok az, Betsy, akit elborzaszt az a lábbeli, melyet éppen visel, és aki a fél karját is odaadná azért, hogy Colin Farrelttől autogramot kapjon.

Colin Farrell... nos, ő aztán finom falat lenne.

– **A**TYÁM – MONDTAM –, SEGÍTENIE KELL RAJTAM!
– Nagyon szívesen megtenném, de nem vagyok pap.

– A pokolra kerülök, pedig semmi olyat nem követtem el, amiért ezt érdemelném. Kivéve azt a kettős gyilkosságot. De az véletlen volt! És azért azt se felejsük el, hogy Justine-t és az anyját megmentettem!

– Mondtam már, hogy nem vagyok pap, hölgyem. Én a takarító vagyok. És ez nem katolikus templom, mi presbiteriánusok vagyunk.

– Jó, de most vészhelyzet van. A szenteltvízzel el tud pusztítani? – Az ingénél fogva felhúztam, már lábujjhegyen állt: majdnem nyolc centiméterrel alacsonyabb volt nálam. – Vagy esetleg ha a kereszttel felnyársalna? – és jól megráztam, hogy nyomatékot adjak a kérésemnek. – De talán az ostya is megteszi.

Kedvesen, de kicsit bambán mosolygott rám. – Maga csinos kis teremtés!

Meglepetten elengedtem. Mire ő hihetetlen dolgot művelt: átkarolt és megcsókolt. Erősen. Igazán nagyon erősen, apait-anyait beleadott: a nyelve a számban kotorászott, és valami keményet éreztem a hasam környékén. A Wheaties gabonapehelyre emlékeztetett a csókjának az íze.

– Hé! – mondtam, és gyengéden eltoltam magamtól, de még így is átrepült a padsoron, és a szószék mellett landolt tompa puffanással. A vigyor továbbra is sugárzott az arcán, és ott lenn is állt még neki; jól láttam a kidudorodást a nadrágján. – Még, még! – sóhajtott, feje pedig hátrahanyatlott.

– Inkább aludd ki magad! – jegyeztem meg, és legnagyobb meglepetésemre feje a vállára bukott, és horkolni kezdett. Biztos részeg. Éreznem kellett volna a leheletén.

Még egy pillantást vetettem rá, és átkoztam magamat; tényleg a takarító volt, bézsszínű nadrágot és pólót viselt, rajta a következő felirattal: „D&E Takarító Kft.: Számúzzuk a koszt!” Annyira el voltam keseredve, hogy amikor bementem a templomba, lecsaptam a legelső emberre, aki az utamba került. Aki – teljesen jogosan – szintén lecsapott rám.

Továbbra sem értettem, miként lehetséges, hogy beléptem a templomba, és nem égtem el. Nem mintha azelőtt minden vasárnap jártam volna templomba. Gyerekkoromban még rendszeresen részt vettem a vasárnapi misén, de csak azért, hogy legalább pár órára megszabaduljak a mostohaanyámtól. No meg egy ingyen üdítőért. De mióta elköltöztem apám házából, nem voltam templomban, kivéve a fontosabb egyházi ünnepeket. Úgy is mondhatnánk, hogy keresztény hitem a húsvéti és karácsonyi ünnepekre korlátozódott. Most meg halott keresztény lett belőlem. Teljesen elámultam azon, hogy be tudtam lépni erre szent helyre anélkül, hogy a lángok

martalékává váltam volna. De semmi ilyesmi nem történt. Az ajtó könnyedén kinyílt, és a templom olyan volt, mint mindig: egyszerre vészjósoló és vigasztaló, mint egy szigorú, de jóságos nagypapa.

Óvatosan beültem hát az egyik padsorba, és vártam, hogy láng-
ra kapjak. Semmi nem történt. Megérintettem az előttem heverő
bibliát... még mindig semmi. A bibliával végigsimítottam az arco-
mon – semmi.

A fenébe is! Ezek szerint tényleg vámpírrá váltam. Ez elég meg-
döbbentő, de kezdtem hozzászokni. Ugyanakkor a vámpírszabá-
lyok valamiért az én esetemben nem működtek. Már rég lángol-
nom kellett volna, nem pedig egy templomi padsorban üldögélve
arra várnom, hogy Isten a lelkemet a pokolba küldje.

Rápillantottam a falon lévő órára. Hajnali négy óra múlt; a nap
nemsokára felkel. Talán egy reggeli séta majd elintéz.

Felsóhajtottam, és hátamat a padnak vettem. – Uram, mi fo-
lyik itt? – nyöszörögtem. – Jó, jó, nem jártam rendszeresen temp-
lomba, de mégis mivel érdemeltem ki mindezt? Azért elég jó kis-
lány voltam. Kedves voltam a gyerekekhez és az állatokhoz. Még
önkéntesnek is jelentkeztem az ingyenkonyhára, az isten szerel-
mére! Jó, rendben, azt elismerem, hogy kicsit anyagiass voltam, de
mindig is a minőségre törekedtem! Szerintem az nem bűn, ha az
ember lánya a lehető legjobb cipőt szeretné magának. Először is,
azok sosem mennek tönkre. Úgyhogy hagyjuk. Ha Hitler nem vált
vámpírrá, akkor én miért? Nos?

– Segíthetek, kedvesem?

– Tesséééék? – Az ijedtségtől olyan hirtelen ugrottam fel, hogy
majdnem kiestem a padból.

Aztán keményítő, pamut és arcszesz elegye csapta meg az orro-
mat, és amikor megfordultam, megpillantottam a lelkész, aki a

padsorok között felém tartott. Az ötvenes éveinek elején járhatott, a feje tetején teljesen kopasz volt, csak oldalt és a tarkóján maradt még némi őszülő haj. Fekete pantallót és fekete rövid ujjú inget viselt, és egy kis kereszt volt a gallérjára tűzve. Az arca arról árulkodott, hogy frissen borotválkozott; vastag szemüveget viselt, és merész sasorral büszkélkedett. Bal keze középső ujján karikagyűrű csillant meg. Volt raja némi súlyfelesleg, de biztos nem lehet rossz egy ilyen dundi testet ölelgetni.

– Megrémisztett – mondtam szemrehányóan. – Azt hittem, maga az Isten.

– Nem teljesen, kedvesem. – Egy pillanat alatt felmérte a helyzetet. A Takarító Fickó kiütötte magát, és a földön horkol, a Halott Csaj pedig a padsorban áll, és úgy néz ki, mint aki szellemeket látott.

Rám mosolygott. – Tudja, hétfő van.

Míg ő kávé készített a refraktóriumban, én az egész sztorit előadtam neki, aztán leült velem szemben, és türelmesen végighallgatott.

Az éjszaka megpróbáltatásai után a szék szinte már túl kényelmes volt. Három csésze kávé ittam jó sok habbal és cukorral (többé már úgysem kell aggódnom a derékbőségem miatt), és azzal fejeztem be mondandómat: – Aztán idejöttem, de sem az ajtók, sem a biblia, az égvilágon semmi nem tesz kárt bennem. – Azt, hogy a takarító fickó megpróbált a szószék előtt levenni a lábamról, kihagytam a történetből: ugyan mi értelme lenne bárkit is bajba keverni? – Nincs véletlenül magánál egy kereszt? – kérdeztem reménykedve.

Levette a kis ezüstkeresztet a gallérjáról, és odaadta nekem. Szorosan a tenyerembe zártam, szinte már láttam magam előtt, mi fog

történni, és beleborzongtam, de semmi sem történt. Még meg is ráztam. Be van kapcsolva? Még mindig semmi.

Visszaadtam. – Köszönöm, de nem működik.

– Megtarthatja – mondta.

– Nem, köszönöm.

– De, komolyan! Szeretném, ha megtartaná!

Elpirult, aztán belevörösödött, amint megragadtam a kezét, és belenyomtam a keresztet, majd rázártam az ujjait. – Köszönöm, de ez az öné. Nem lenne szabad csak úgy odaadnia egy idegennek.

– Egy gyönyörű idegennek.

– Hogy? – Először a takarító, most meg a lelkész! Mindketten egy *halott* csajra hajtanak... ejnye-bejnye!

Mintha csak olvasna a gondolataimban, zavartan félrenézett, és megrázta a fejét.

– Bocsásson meg. Nem is tudom, mi történt velem. – Azzal szórakozottan megérintette a karikagyűrűjét, és ez láthatóan erőt adott neki ahhoz, hogy a szemembe nézzen. – Kérem, folytassa.

– Ennyi a történet. Nagyon elveszettnek érzem magam – fejeztem be. – Halványlila gőzöm sincs, mit tegyek. Most biztosan azt hiszi, hogy elment az eszem, és nem is csodálkozom, ha ezt gondolja, de kérem, legalább próbáljon meg úgy tenni, mint aki hisz nekem, és adjon tanácsot!

– Nem ment el az esze, és nem hiszem, hogy hazudik – próbált megnyugtatni. Enyhe déli akcentusáról a magnóliák és a kukoricakása jutott eszembe. – Teljesen nyilvánvaló, hogy borzalmas élményben volt része, és szüksége van... nos muszáj, hogy ezt ki-beszélje magából. Meg talán pihennie is kellene.

Persze, pihenni. A sírban? Bár úgy lenne! Ehelyett most egy szép helyen pihengettem, ahol szépen kipárnázott falak vettek körbe,

és ahol szép kosarakat és cseréptartókat lehet készíteni. Túl fáradt voltam ahhoz, hogy a kávéskanállal szíven szúrjam magam, és bebizonyítsam neki, hogy igazat mondok. Így hát csak bólintottam, és a kávéscsészémet bámultam. Talán ha összetörném és megenném...

– Arra a kérdésre, hogy a biblia miért nem ártott önnek, a válasz egyszerű: Isten szereti magát.

– De lehet, hogy a törvények rám nem vonatkoznak, nem? – kérdeztem, de abban a pillanatban rájöttem, milyen arrogánsnak és nevetségesnek is tűnhetek. Isten törvényei mindenkire egyaránt vonatkoznak ezen a földön... kivéve Betsy Taylort! Na persze! Az igaz, hogy hiú vagyok, na de nem *ennyire*. – Arra céloz, hogy fel kellene hagynom az önsanyargatással?

– Mégpedig azonnal. – Még mindig a gyűrűjével babrált, hangja erősebb lett, és kevésbé álmodozó. – Maga is mondta, hogy segített azon a nőn és a kislányán, és senkit sem harapott meg. Ez is azt mutatja, hogy ura a lelkének. – Kis habozás után belevágott: – Az egyik egyházközségi tagunk Minneapolis belvárosában dolgozik. Odaadnám a névjegykártyáját. Ha nincs autója, örömmel elviszem.

– Szívesen elfogadom a névjegykártyát – mondtam, aztán hazudtam egy kicsit: – Majd reggel felhívom.

A lelkésztől – akinek a nevére már nem emlékszem – úgy búcsúztam el, mintha régi ismerősök lennénk, és távozóban még láttam, hogy a takarítót próbálja felébreszteni.

Elindultam hazafelé. A lelkész biztos azt hitte, hogy egy örülttel van dolga, de ettől még igaza lehet. Régi életemnek vége, de kezdtem rájönni, hogy talán... talán ez egyben egy új fejezet kezdetét is jelenti.

Elmondhatom tehát, hogy szívtelen, mohó vámpírok táborának a tagja lett belőlem, aki egyre inkább arra vágyott, hogy vért igyon (fűj!), de azért nem kell két lábon járó vérszívónak lennem, ha nem akarom, hiszen van más megoldás is. Legalább hat vérbank van ebben a városban.

És Isten azért még mindig szeret engem. Ezt megbízható forrásból tudom, hiszen a lelkészek nem hazudnak. Ez halálbiztos.

Isten tehát szeret engem (meg a takarító és a lelkész is). Ez most már teljesen bizonyossá vált, és csak azon csodálkoztam, hogy nem jöttem rá erre eddig: ha legalább kilenc- vagy tízféleképpen próbálsz véget vetni az életednek, és mégsem sikerül, valószínű, hogy van még dolgod a világban.

Egészen elképesztő és csodálatos, hogy kaptam még egy esélyt! Pont én! De akkor ne is vesztegessük tovább az időt!

Sikerült leintennem egy taxit alig két sarokra a tempломtól. Mivel ez Minneapolis, New Yorkkal és Bostonnal ellentétben itt a taxi ritka és csodás dolognak számít. Éppúgy, mint a Neiman Marcus luxus divatházban segítőkész alkalmazottat találni!

A taxit csak jóval messzebb vettem észre, és lemondóan intetem. Aztán hallottam, hogy a kocsí kerekei csikorogva megállnak, majd a taxi minden szabályt áthágva megfordult, és a járdaszíget mellé vágódott. A sofőr kiugrott, és szinte feltépte az ajtót.

– Ööö... köszönöm. Elvinne Edinába?

Semmi. Még csak nem is bólintott. Csak bámult rám. Idősebb férfi volt, körülbelül apám korabeli lehetett, a sok üléstől pocakot eresztett, szakállában morzsát láttam. A gombok majd lepattantak az ingéről, de ettől eltekintve kedvesnek tűnt. Mindenesetre mosolygott. Azaz inkább idétlenül vigyorgott, de nem volt kedvem

harminc kilométert gyalogolni, és nem voltam abban a helyzetben, hogy válogassak.

Beszálltam, és elindultunk. Hadd áruljak el valamit: ha meg akartam halni, csak taxiba kellett volna ülnöm, mihelyt kijöttem a halottasházból. De komolyra fordítva a szót, a pasi biztos nem volt normális. Egyfolytában engem bámult a visszapillantóban. A dudálások és egy-egy korán kelő gyalogos szitkozódása átmenetileg visszairányította figyelmemet az útra.

Miután majdnem belement egy kenyérszállító furgonba, egy újságos kisteherautóba, egy ingázókat szállító vasúti kocsiba és egy buszba, elegendő lettem. Lehet, hogy nekem meg se kottyant volna egy brutális autóbaleset (minden esély megvolt rá), de vakmerő sofőröm biztos nem úszta volna meg.

– Ne bámuljon már! – vettem oda ingerülten, mikor a busz sofőrje ráfeküdt a dudára. Az erőteljes bögés majd' beszakította a dobhártyámat. – Az utat figyelje!

Azon nyomban engedelmeskedett, és az út hátralevő részében nem volt semmi probléma.

Csak mikor már beállt a házam elé, akkor vettem észre, hogy nincs nálam pénz. Mégis mire gondoltam, mikor leintettem ezt a pasit? Nos, az igazat megvallva egy jó kis szundikálásra és egy italra gondoltam, ha nem is ebben a sorrendben.

– Ööö... várna egy kicsit, míg beszaladok a házba, és... – És mi? Ha az emlékezetem nem csal, pontosan negyvennyolc cent van a pénztárcámban. Ezenkívül két ingyenes autósásra jogosító kupon. Az elmaradt szülinapi bulim óta nem vettem ki pénzt. – Csekket elfogad? Vagy mi lenne, ha most az egyszer emberbaráti szeretetből nem számítana fel semmit? – vicceltem.

Megint rám vigyorgott. – Igen, hölgyem.

Hölgyem? A pasi kétszer olyan öreg volt, mint én, a fene vigye el! Borzasztó gondolat villant belém: lehet, hogy nemcsak meghaltam, hanem ráncos is lett a bőröm?

– Nos, akkor rendben – mondtam kicsit feszengve, és titokban a szarkalábakat tapogattam az arcomon. – Kösz a fuvart.

Elhajtott, de továbbra is engem bámult az ablakból. Összerezentem, mikor felszaladt a járdára és nekiment egy postaládának, aztán a kocsifeljáró felé igyekeztem, mert nem kívántam több vérontásnak a szemtanúja lenni. Elképesztő, manapság milyen könnyen lehet jogsítványt szerezni ebben az államban!

Kívülről nem láttam semmi változást a házamon, de mihelyt beléptem – valami hülye nyitva hagyta az ajtót (hoppá, az én voltam) –, láttam, hogy iszonyú rendetlenség van. A holmijaim egy részét dobozokba tették, melyek most szanaszét hevertek a nappaliban. A lámpa égve maradt a konyhában... ha ez azóta ég, hogy belőlem csinibabát varázsoltak a ravatalozóban, bele se merek gondolni, mibe fog ez nekem kerülni majd. Éreztem mostohaanyám parfümjét (Dune, amiből mindig túl sokat tett magára), és rettenetes gondolatom támadt.

Berontottam a hálószobámba. Itt további dobozokat találtam, és a ruháim közül jó néhány az ágyamon hevert. Pár darab leesett az ágyról, a padlón selyem, műszál és pamut anyagok feküdtek összegyűrődve.

Feltéptem a gardrób ajtaját. A borzalmas gyanúm beigazolódott. Néhány ruhám a helyén volt, az edzőcipők és az olcsó, lapos sarkú cipőim is, amelyeket mindennapi használatra szántam az irodába. De a kedvenceim, a Manolo Blahnik, Prada, Ferragamos, Gucci és Fendis cipőim mind eltűntek.

A mostohaanyám képes volt az egyik régi kosztümjét és ócska cipőjét rám adni, aztán idevágatott, és lenyúlta a márkás cipőimet.

Hadd ismételjem meg: az egyik ócska cipőjét adatta rám, aztán *idevágatott, és lenyúlta a márkás cipőimet.*

Mialatt próbáltam megemészteni a látottakat, bátortalan nyávo-gást hallottam, és felpillantva megláttam Giselle-t, amint engem bámul. Legalább ő megúsza, és hazatalált. Mosolyt erőltettem magamra, és elindultam felé. – Ki tudja, mikor kapott utoljára enni? És egyáltalán, mit keres még mindig itt? –, mire szinte két-szeresére fújta fel magát, aztán olyan gyorsan elinalt, hogy nekivá-gódott a falnak, bukfcenet vetett, majd továbbrohant.

Leroskadtam az ágyamra, és elkezdtem sírni.

Amíg sírsz, minden rendben van, de ez az érzés csak addig tart, míg be nem fejezed a sírást. A vége felé egy kicsit hülyén érzed magad, és azon gondolkozol, vajon tényleg te adsz-e ki ilyen furcsa hangokat. Az én esetemben az egész még furcsább, mert könny se jön többé a szememből. Tudok zokogni, de sehol egy könnycsepp. Akkor ez azt jelenti, hogy pisilni és izzadni sem tudok már? Nem siettem a fürdőszobába, hogy kiderítsem.

Na mindegy, végül csak befejezed a sírást, és akkor ott a nagy kérdés, mihez fogsz most kezdeni. Szakíthatsz az aktuális pasiddal. Vagy leszúrhatod a főnöködet. Esetleg eldöntöd, hogy mostantól fogva nagy ívben tojssz arra, hogy a mostohaanyád ilyen aljas. Vagy elgondolkozhatssz azon is, hogyan fogod ezután az életedet vámpír-ként leélni, mert hogy valamit tenned kell, az biztos.

Holtfáradtan, rongybabaként vetettem magam hasra az ágyon. És *szomjas* is voltam. De ezzel ráérek még később foglalkozni. Vagy tegyek próbát Giselle-lel? Nem, ez nem túl jó ötlet! Csak heverek itt, a szobám úgyis keletre néz, és hagyom, hogy a hajnali napfény végezzen velem.

Ha halottként ébredek fel megint, abból tudni fogom, hogy ideje tenni valamit. Ha nem ébredek fel... nos, akkor egy problémával kevesebb. A pokol sem lehet rosszabb annál, mint amikor az ember éjfél után megy bevásárolni a Wal-Martba, nem?

Ezekkel a gondolatokkal aludtam el.

MIKOR FELÉBREDTEM, RÖGTÖN ÉBER VOLTAM, pont úgy, mint a ravatalozóban. Ez teljesen új volt számomra, mert normál esetben legalább egy teljes órára, egy frissítő zuhanyozásra, két csésze kávéra és a reggeli ingázásra volt szükségem ahhoz, hogy összeszedjem magam. Úgy látszik, ezután már elboldogulok ezek nélkül is. Az egyik percben még halott vagyok a világ számára, a következőben pedig teljesen ébren kipattanok a koporsómból. Mármost éppen a Laura Ashley lepedővel borított ágyamból.

Tökéletesen éber voltam, teljesen tiszta tudatállapotban. Biztos mindenki ismeri azt az érzést, mikor felébred egy jó kis délutáni szunyókálásból: úgy két óráig nem találja a helyét. De most semmi ilyen nem történt. Sőt, inkább olyan érzésem volt, mintha legalább három Frappucinót ittam volna. Dupla cukorral!

Elsőként Giselle-t pillantottam meg, aki dőlyfösen terpeszkedett az ágyam lábánál. Valószínűnek tartom, hogy több halottal is lehetett már dolga legutolsó találkozásunk óta, mert úgy tűnt,

most már semmi kifogása nincs ellenem. Így hát első dolgom volt megetetni. Már ez az egyszerű tevékenység is – amit azelőtt napon-ta kétszer is megettem – kimondhatatlanul jó érzéssel töltött el. Aztán letusoltam, fogat mostam, tiszta, kényelmes ruhát vettem, és belebújtam a teniszcipőmbé.

Ott álltam, halottan, lassan megbarátkoztam a gondolattal is... de biztos létezik valami jó kis lelkesítő dal is erre! Nincs több öngyilkos próbálkozás. Ideje, hogy beletörődjek a megváltoztathatatlanba, és alkalmazkodjam hozzá. Fogalmam sem volt, hol kezdjem, de mielőbb bele kell vágni. A lendület általában segíteni szokott egy terv további részének végrehajtásában.

Első számú haditerv: vissza kell szereznem a cipőimet!

És most hadd mondjak pár keresetlen szót a mostohaanyámról. Azt megbocsátottam volna neki, hogy feleségül ment az apámhoz. Még az is belefért volna, hogy úgy tekint rám, mint a legfőbb riválisára, és nem mint a család egyik tagjára. Azt viszont sosem fogom neki megbocsátani, hogy apám még nő volt, amikor ő elkezdte üldözni, sebesült gazellaként leterítette, majd a döglött tetemét elvette férjül.

Apám se volt szent ember – és ma sem az –, de Antónia mindent elkövetett, hogy apám kegyvesztetté váljon. Biztos mindenki tudja, hogy egyesek művésznek születnek, mások meg könyvelőnek. Nos, Antónia fészekrombolónak született. Sajnos az alkata is éppen megfelelt e célra: hatalmasra polcolt mellek, amelyek állandóan ki akartak buggyanni a túl feszes felsőjének V-kivágásából, fekete miniszoknya, csupasz lábak (még télen is! Minnesotában!), és persze az elmaradhatatlan magas sarkú, amiről minden pasinak kizárólag egy dolog jut az eszébe.

Hogy a sztereotípiá teljes legyen, még hülye is volt. És szőke. Egyszer megkérdezte tőlem, hogy a leszbikusok is menstruálnak-e. Szerencsére sikerült gúnyos kacajomat visszatartani, és elmagyaráztam neki a szitut. – Hát ennek semmi értelme – vágott vissza.

Anyám megkapta a házat, illetve a család tagjaitól és a barátoktól a lesajnáló pillantásokat, amikor kiderült, hogy apám lecserélte őt egy fiatalabb, karcsúbb nőre. Apám pedig megkapta Antóniát és az előléptetést, hiszen Antónia minden kétséget kizáróan értékes trófea volt, és be kell ismernem, elősegítette apám karrierjét. Ami engem illet, tizenhárom évesen kaptam egy huszonnyolc éves mostohaanyát.

Legelső mondata körülbelül így hangzott: – Vigyázz a ruhámra! – A második pedig így: – Ne érh hozzá! – A tiltás tárgya anyám egyik régi vázája volt, amit még akkor kaptam tőle, mielőtt Antónia kitúrta volna őt.

Igen, foglyokat ejtett és beköltözött. Én elmondom az igazat, még ha az kellemetlen is: meg se próbáltam megismerni. Egyáltalán nem akartam közelebbi kapcsolatba kerülni a nővel, aki tönkretette anyám házasságát. Ráadásul nehéz kedvesnek lenni azzal, akiről azonnal lerí, hogy nem szeret. Okos, kiszámíthatatlan tinédzserként mindazt megtestesítettem, amitől ő rettegett, és akit apám teljes szívből szeretett.

Körülbelül egy héttel azután, hogy beköltözött, hallottam, hogy a következőt mondja anyámról: „az a külvárosi tehén”, mire én fogtam az arany nyakláncát, beletettem a turmixgépbe, és mostohaanyám sikoltozása közepette elindítottam a készüléket. Ezután látogattam el először pszichiáterhez.

Antónia hitt a pszichiáterekben. Szakképzett emberek, akiket azért fizetnek, hogy a létező összes panaszt meghallgassák... mi-csoda boldogság! Büszkén magyarázta, hogy nála még idejében diagnosztizálták a depressziót, ami nekem a legfurcsább elmebajnak tűnt, amivel valaha is találkoztam. A gyógyszerek nem segítettek, az ékszerek igen. Érdekes módon akkor mindig depressziós lett, ha valamelyik iskolai fellépésemet kellett volna megnézni, de ahhoz bezzeg mindig volt ereje, hogy apámmal eltöltsön egy drága estét a városban.

Apám, a here, leszegett fejfel járt. Mindazonáltal becsületére vál-jék, hogy sosem engedett Antónia ama kérésének, hogy állandóra anyámhoz költözzek. Közös felügyeletet ítétek meg, és hála isten-nek ezt bevállalta. Antóniának bizsukkal fogta be a száját, engem cipőkkel kenyerezett le, ő maga pedig *sokszor* volt távol továbbkép-zéseken. A cipőket elfogadtam, és megpróbáltam boldogulni. An-tónia utána már sosem beszélt anyámról a jelenlétemben, és nekem sem kellett azzal bajlódnom, hogy értékes fémeket dugjak a kony-hai kiségek valamelyikébe. De igazából egyikükkel sem tudtam együtt érezni. A döntést ők hozták meg.

Leparkoltam a valószínűtlenül nagy házuk elé. A vörös téglából épült, háromemeletes házukon több tetőablak van, mint egy üveg-házon. Most is lenyűgözve álltam az imponáló méretek előtt, köz-ben pedig azon morfondíroztam, hogy vajon két embernek miért van szüksége ekkora házra? Aztán kipattantam az autóból. Nagy megkönnyebbülést jelentett, hogy a saját autót vezettem, és nem vagyok kiszolgáltatva a tömegközlekedés kényének-ke-dvének.

Úgy tűnt, hogy sem a házamat, sem az autómat nem adták még el; száználmas kis földi vagyonom sorsa felől még nem döntöttek. Bár ha jobban meggondolom, nincs két napja, hogy meghaltam. A családom – legalábbis az apám és az anyám – minden kétséget kizáróan sokkos állapotban vannak.

Mikor kinyitottam a bejárati ajtót, mostohaanyám kedves hangját hallottam: – A fenébe is, Arnie, be kell perelned őket. *Végtére is elvesztették a lányod holttestét!* A temetést el kell halasztani ki tudja mikorra, és akkor nekünk is el kell halasztani a nyaralásunkat... Jézus Mária!

Apám szinte belevágta a jégkockát a whiskyspohárba. – Én is majd' beleőrülök, de legalább adjunk egy esélyt a temetkezési vállalatnak. Tudom, hogy igyekeznek minden tőlük telhetőt megtenni. Ha holnapig nem találják... – itt egy kicsit elcsuklott a hangja, és én nyomban megbocsátottam neki az egész kamaszkoromat – ...nem találják meg Betsyt, elkezdek telefonálni.

– Ha lemondjuk az utat, elúszik a hajóútra befizetett előleg – figyelmeztette Antónia. Te jó ég! Egy hajón összeczárva ezzel a nővel? Mégis *mit* képzelsz az apám? – Azzal háromezer dollárt dobunk ki az ablakon!

– Engem ez most a legkevésbé sem érdekel – mondta apám csendesen. Hűha, Antónia bajban van. Egy kezemen meg tudnám számolni, hányszor hallottam apámat *ezen* a hangon megszólalni.

Antónia, az ösztönök teremtménye, tartott egy kis szünetet. – Ó! Nos, talán jobb lesz, ha egyedül megyek, te meg itt maradhatsz és... tudod, vigyázhatsz a házra.

– Az isten szerelmére, Toncsi! Tudom, hogy te és Betsy nem kedveltétek egymást túlságosan, de mégiscsak a mostohaanyád volt, aki meghalt! Te meg másra sem tudsz gondolni, mint arra a

kibaszott nyaralásra! – Hallottam, ahogy nagyokat kortyolva kiüríti poharát. – Mi a fene van veled?

– Semmi – válaszolta Antónia gyorsan. – Gondolom, még mindig sokkos vagyok. Nem is figyeltem arra, mit mondok. Sajnálom, Macikám. Olyan szomorúnak tűnsz, kicsikém. Gyere, majd a mami megvigasztal.

Ekkor úgy éreztem, muszáj tennem valamit, mielőtt még belemelegednek az előjátékba. – Állj! – kiáltottam, és beléptem a nappaliba, kezemet a szememre szorítva. – Ugye, van rajtatok ruha? Az elmúlt huszonnégy órában igen sok mindenen mentem keresztül, és ezt már tényleg nem bírnám elviselni.

Kikukucsáltam az ujjaim között. Apám a kanapéba süppedt, Antónia éppen fölé hajolt, és ujjával apám hajával játszadozott. Már ezért az egy dologért megérte meghalni és visszatérni, hogy lássam mostohaanyám elképedt arckifejezését. – Hű, hála istennek, még van ruha rajtatok. Mindegy. Én itt vagyok, Antónia, de hol vannak a cipőim?

A halotti (ugye?) csöndet mostohaanyám földre ejtett borospoharának csörömpölése törte meg. Pillanatok alatt elfehéredett, és most először vettem észre, hogy szeme körül apró szarkalábak vannak. Tizenöt évvel volt idősebb nálam, ami abban a pillanatban meg is látszott rajta.

– Be... Betsy? – Apám megpróbált elmosolyodni, de láttam, hogy a szája széle remeg, és tudtam, hogy fél. Rémes volt őt így látni – a saját apám fél tőlem! –, de abban a pillanatban nem értem rá ezzel foglalkozni. A feleségével volt megbeszélhivallóm.

– Hogy volt képed rózsaszín kosztümbbe öltöztetni, amikor tudod, hogy utálom a rózsaszínt? Ráadásul a kiselejtezett, szaros cipődet adtad rám, holott tudod, hogy megőrülök a márkás cipőkért!

Aztán belopóztál a házamba, és elloptad a jó cipőimet. És még hajóútra is elmennél! Miután elcsábítod az apámat újra! *A temetésem napján!* – Lassan kezdtem kifogyni az örült ötletekből.

Ő meg csak egyre hátrált a kandallópárkány felé, már azt hittem, belebújik a kandallóba. De én csak nyomultam felé könyörtelenül, míg szinte összeért az orrunk. Lehelete homárszagú volt. Szépen vagyunk, mondhatom! Ünnepi vacsora a mostohalánya temetése napján. – Szóval hová tetted a cipőket?

– Toncsikám, tényleg ez történt? – kérdezte tőle apám. Ez annyira jellemző rá. Az igazán lényeges dolgok felett (a halálból visszatérő lánya) szépen elsiklik, és inkább a kézzelfoghatóbb dolgokra (az a ribanc felesége ellopja a halott lánya cipőjét) koncentrálni. – Tudod, milyen régóta spórolt, hogy megvegye...

– De hiszen *meghalt!* – Az a nő még ebben a helyzetben is képes volt elérni, hogy ő tűnjön megbántottnak és zaklatottnak.

– Szia, Apa! – mondtam. Aztán Antóniához fordultam. – Ez lényegtelen! – Hallottam, hogy valami eltörik a hátam mögött, de nem fordultam meg. – Hol vannak a cipőim?

– Elizabeth... én... te... ez nem te vagy, és erről felesleges is többet beszélni.

– Antónia, te ostoba tehén, most aztán jól fején találtad a szöveget! De áruld már el, hová tetted a cipőimet! – Közelebb hajoltam, és rávigyorogtam. Elféhéredett, és hallottam, hogy elakad a lélegzete. – Látnod kellene, mi történt azzal a két fickóval, akik felidegesítettek!

– Nézd meg a hálósobáját! – javasolta egy gyengéd hang mögöttem. Megfordultam, és legjobb barátnőmet, Jessica Watkinst pillantottam meg az előszobában. Szeme piros volt a sírástól. Hosszú, átlátszó fekete szoknyát viselt, hozzá fekete leggingszet és garbó

nyakú felsőt, haját pedig olyan szorosan fogta kontyba, hogy a szemöldöke hatalmas kérdőjellel változott. Nem sminkelte ki magát, ezzel is jelezve, hogy gyászol. Jessicát hetedikes korunk óta nem láttam smink nélkül. – Mrs. Taylor nem pocsékolta az időt azzal, hogy elpakolja a cipőket. Nézd csak meg a gardrójában! – Aztán hangos zokogásban tört ki. – Ó, Liz, azt hittem, meghaltál. Mindannyian azt hittük!

– Ne szólíts Liznek, tudod, hogy utálok. Különben meg részben jól gondoltátok – mondtam, ahogy felém szaladt. Mielőtt megöleltem volna, rátettem a kezemet mostohaanyám arcára, és nagyon-nagyon finoman eltoltam magamtól, mire akkorát röpült, hogy a kanapén kötött ki, ahonnan apám még idejében felkelt. – Úgy készüljete, hogy ez egy hosszú történet lesz, de garantálom, hogy nem fogtok unatkozni.

Legrégibb barátnőm a vállamon sírdogált, én pedig a távolabbi hálószoza felé tereltem. Amikor hátrapillantottam, láttam, hogy mostohaanyám néma döbbenettel bámul, apám pedig zavarában egy újabb pohárral tölt magának.

FEJEZET

– **É**S AZTÁN ELHATÁROZTAM, hogy visszaszerzem a cipőimet, és most itt vagyok. Kedvesem, elengednél egy percre?

Jess végig szorosan a kezemet fogta, mialatt elmeséltem neki a történetemet, és most vonakodva bár, de elengedte. Teljesen elzsibbadt a kezem, kicsit meg kellett mozzatnom.

– Nem hiszem el – egyre csak ezt hajtogatta, és közben végig a fejét csóválta, szinte belefájdult a fejem. – Egyszerűen nem hiszem el.

Antónia gardrójában térdepeltünk. Gondosan átvizsgáltam a cipőimet, nincs-e rajtuk valami karcolás, aztán óvatosan mostohaanyám ezernégyszáz dolláros báli ruhájába helyeztem őket (mi a fenének kell egy negyvenöt éves nőnek báli ruha?). Apám és mostohaanyám a nappaliban rejtőztek el, túl rémultek voltak ahhoz, hogy beszéljenek velem, és megtudják, mi is történt valójában. Éreztem, hogy riadtak és nyugtalanok – olyan szaguk volt, mint az égett műanyagnak –, és bár megkönnyebbültem, hogy nem kell velük lennem, mégis rossz érzésem volt.

De mi ez az egész a szagokkal? Hirtelen úgy éreztem, mintha szuper szaglásom lenne. Mégis mióta van az érzelmeknek illata? Mert most minden különösebb erőfeszítés nélkül teljesen rábízhattam magam az orromra, éppúgy, mintha a fületem vagy a szememet használnám. Élőhalott vérebbé változtam! Furcsa, és egyben tök jó érzés.

– Egyszerűen nem hiszem el! – ismételte Jess.

– *Te* nem hiszed el? Szerinted milyen halottként felébredni, és megpróbálni felfogni a helyzetet? Nekem majdnem két teljes napomba került, hogy hozzászokjak a gondolathoz. Vagy legalábbis hogy elkezdjek megbarátkozni a helyzettel. És még abban sem vagyok biztos, hogyan is történt az egész, vagy hogy mit is kellene...

– Szarok rá – mondta Jessica. – Élsz, vagy legalábbis úgy teszel, jársz, beszélsz, és engem egyedül ez érdekel. – Újból átölelt. Nem volt több negyven kilónál, karjai fűzfavesszőként fonódtak körém.

– Liz, olyan boldog vagyok, hogy itt vagy! Ez volt életem legborzalmasabb napja!

– Micsoda véletlen egybeesés! – kiáltottam, mire mindketten elkezdtünk nevetni. Majd hozzátettem: – Légy szíves, ne hívj Liznek, *tudod*, hogy utálok.

– Különben kiszívod a véretem?

– Arra megpróbálok nem gondolni – vallottam be, de közben alig tudtam levenni a tekintetemet hosszú, barna nyakáról. – Már a gondolatától is hánynom kell. És különben is, utálok a barnára sült húst.

Ez övön alóli ütés volt részemről. Jesst, amikor csak lehetett, cikiztem, hiszen ez belefért a barátságunkba, és különben is tele volt előítéletekkel. Úgy gondolta, minden fehér önző és megbízhatatlan, kivéve engem. Be kell vallanom, erre néha nehéz volt rácafolni.

Amikor először találkoztunk a hetedik osztályban, a következőket mondta: – Kopj le, te kis beképzelt fehér majom! – Mondta mindezt úgy, hogy hóna alatt egy Gucci táskát szorongatott. Anynyira meghökkenettette, amit válaszoltam („Eredj, és sírd ki magad a pénzeden, édes”), hogy azonnal a barátom lett. Nagyjából így szereztem a barátaimat: a meglepetés erejével.

– Most, hogy élőhalott lettél – folytatta Jessica –, arra számítok, hogy véget vetsz a feketék faji üldöztetésének – amin megint nagyot neveltünk. Jessicát körülbelül annyi hátrányos megkülönböztetés érte a származása miatt, mint az egykori alelnök, Al Gore feleségét.

– Vettem az adást.

– És nem örülsz még bele a vérszomjba? – kérdezte olyan hangon, mintha afelől érdeklődne, kérek-e egy kis fagyit.

Elvigyorodtam. – Ha őrült nem is, de kimondhatatlanul szomjas vagyok. Mint egy kiadós reggeli edzés után. Vagy amikor éjszaka étlen-szomjan táncolsz. Így ébredtem fel, és azóta sem szűnik ez az érzés.

– Hát, akkor tartsd távol tőlem magad, mert nem szeretném a legjobb barátomat könnygázzal lefűjni!

– Rendben. Tudod, én már levettem magam a tetőről, elütött egy kukásautó, halálos áramütést szenvedtem, hipót ittam, ezenkívül kettős gyilkosságot és súlyos testi sértést követtem el, úgyhogy biztos lehetsz benne, hogy nem szeretném, ha lefűjnal.

Elmosolyodott. – Szóval nem lehet megölni téged. Jó. Nem szeretnék még egyszer olyan telefonhívást kapni, mint a múlt héten. És nagyon úgy tűnik, hogy az a két seggfej, akik bántották azt a nőt és a kislányát, megérdemelték, amit kaptak.

– Ezt próbálom elfelejteni – mondtam büntudatosan.

– Szerintem ne aggódj emiatt!

– Akár hiszed, akár nem, az a legkevésbé sem aggaszt, hogy valamiféle igazságosztó lett belőlem. Nézzük csak, mióta is vagyok halott? És mi történt azóta? *Őket* mégsem kérdezhetem meg – mondtam, és a nappali felé biccentettem. – Apám sokkos állapotban van, Antónia használhatatlan. Leginkább az izgatja, mi lesz a hajóútra befizetett előleggel, az én idő előtti halálom miatt egyáltalán nem aggódik.

Jessica gyanakodva húzta össze a szemét, de egy szót sem szólt. Nem lett volna semmi értelme. Ő is annyi ideje ismeri Antóniát, mint én. – Nos... – kezdte lassan, közben maga alá húzta a lábát, és a kezét összekulcsolta. Pont úgy nézett ki, mint egy fekete ajtatos manó. – Apukád csütörtök este hívott. A halálhíredre úgy reagáltam, hogy szegényt büdös fehér hazudozónak hívtam, és lecsaptam a kagylót. Csak hogy tudd, még soha senkit se hívtam büdös fehérnek, ez *olyan* divatjamúlt. Aztán elkezdtem sírni. Ez is olyan divatjamúlt. Körülbelül nyolc órán át bögtem. Beszéltem a nyomozóval...

– Nick Berryvel?

– Azért hívott, hogy a temetésről érdeklődjön. Gondolom, azért tudott a balesetről, mert rendőr meg minden. Eljött a temetésre is – tette hozzá ravaszul. Már hónapok óta a nemlétező viszonyommal ugratott.

– Óóó, kérem a részleteket. Ki volt még ott?

– Lássuk csak, az egész bagázs a munkahelyedről. És John.

– Ööö... az a fickó aki, túrja az orrát, majd a falra keni?

– Ne aggódj, szemmel tartottam Fiknyusz Fiút. És a korábbi főnököd is ott volt! Kirúg, te *meghalsz*, és ennek a seggfejnek még volt képe megjelenni a temetéseden szomorúságot színlelve.

És aztán engem kérdezett, nem tudom-e véletlenül, hol tartottad a fénymásoló szervizes fickó telefonszámát, és hogy vajon a Carroll szállítmányozást elintézted-e, mielőtt meghaltál.

Nagy nevetésben törtem ki.

– Persze nem volt semmiféle temetés... mert nem találták a holttestedet! – Jessica kezdett belemelegedni, szeme ijesztően megvillant. – Képzeld csak el: mindannyian ott állunk arra várva, hogy a temetés elkezdődjön, udvariasan beszélgetésbe elegyedve olyanokkal, akiket zsigerből utálunk...

– El tudom képzelni!

– ...aztán egyszer csak megjelenik a temetkezési vállalat embere, és közli, hogy van egy kis probléma. És én még egy csomó dologról hittem azt, hogy fura, de akkor értettem meg igazán, mi is az igazán fura. És ha már a furcsaságoknál tartunk, nem balzsamoztak be? Úgy értem, nem hatott rád, vagy a rokonaid egyszerűen csak megspórolták ezt a műveletet?

– Pont *engem* kérdezel? Honnan az ördögből tudjam? – Alig tudtam leplezni a viszolygásomat. A zsírleszívásnak még a gondolatától is kiver a veríték, a balzsamozó folyadékról meg jobb, ha nem is beszélünk. Inkább meg se próbálom kideríteni. – Egyébként miért jöttél ide? Persze egyáltalán nem bánom, mert így legalább megakadályoztad, hogy kitekerjem Antónia nyakát. De mindig is utáltad a szüleimet. Nehogy azt mondd, hogy most jössz a bankból, ahol átvállaltad a jelzáloghitelüket, és most eljöttél lefoglalni a házukat.

– Bárcsak így lenne! Mindenesetre kösz az ötletet. Jövő hétvégén sort kerítek rá.

– Jessica...

– A temetésen megpillantottam Mrs. Taylor lábbelijét. Tudtam, hogy azok nem az ő Pradáí. Így hát elhatároztam, hogy idejövök, és megpróbálom visszaszerezni.

– Antónia nem normális – panaszkodtam. – Egy számmal kisebb a lába! Nem is mennek fel a lábára, mégis meg akarja szerezni őket.

– A mocsok – mondta Jessica vállvonogatva. – Ki érti?

Rámosolyogtam. Úgy nézett ki, mint egy egyiptomi királynő, aki kobraként harcol a barátaiért. Apámat és a feleségét teljes szívből megvetette, de a temetésem napján mégis bemerészkedett a Pokol Házába, hogy visszaszerezze a cipőimet. – Ó, Jess... de hát miért? Halott voltam, legalábbis így tudtátok. Nem lett volna már rájuk szükségem többé.

– De *nekem* igen – jegyezte meg gúnyosan. Ami szemenszedett hazugság volt, hiszen Jessicának akkora lába volt, mint a híres kosárlabdázónak, Magic Johnsonnak. – És különben sem volt szép dolog. Annak az idiótának le kellett nyúlnia apád kulcsát, beosonni a házba, és ellopni a cipőket. Tudtam, hogy nem akartad volna, hogy megkaparintsa őket. Elhatároztam, hogy felajánlom őket annak a szervezetnek, ahol önkéntesként dolgozom.

Bólintottam. Jessica szabadidejében (heti ötven óra szerintem) egy olyan szervezetet vezetett, amely állásinterjúkhoz és önéletrajzkészítéshez nyújtott segítséget hátrányos helyzetű nőknek, ezen kívül használt kosztümöket és kiegészítőket biztosított nekik az állásinterjú idejére.

– Fantasztikus ötlet, milyen jó, hogy eszedbe jutott! – Azzal felnyaláboltam a többi cipőt, és beletettem a báli ruhába, amiből közben egy zsákot csináltam, és a vállamra vetettem, mint egy vámpír

Mikulás. – Persze most, hogy visszatértem, ebből már nem lesz semmi. Hiszen most lesz csak szükségem igazán csodás cipőkre. Na, gyerünk!

Felnyaláboltam Antónia ékszeres dobozát, a konyhában megálltam, a cipős zsákot átadtam Jessicának, aki tágra meredt szemmel bámulta, ahogy Antónia ékszereit a turmixgépbe tömöm, majd ráteszem a tetejét, és beindítom a szerkezetet. A fülsértő csikorgó hangokra előfutott Antónia. Apám visszavonult a dolgozószobájába, ahol whiskyvel és friss pornóval vigasztalta magát.

Néhány másodperc múlva, mely idő alatt csak bámultuk az erősen rázkódó turmixgépet, leállítottam a forgó késeket. Hallottam, hogy mostohaanyám a fogát csikorgatja, de egy szót sem szólt, csak utálattal vegyes félelemmel bámult rám.

Ez tetszett nekem.

– És most jól figyelj, Antónia! Ne merészed még egyszer betenni a lábad a házamba engedély nélkül! Vagy a dolgaimhoz nyúlni, akár élek, akár nem, különben úgy seggbe rúglak, hogy elszállsz!
– Mindezt teljes nyugalommal mondtam, már-már kedvesen, és közben letéptem a hűtő fogantyúját, és átadtam neki. – Megértetted? Szuper. Viszlát húsvétkor!

Azzal távoztunk. Soha nem fogom elfelejteni Antónia O’Neill Taylort, ahogy hátrahőkölt tőlem, amint elmentem mellette.